

RECENSIE De Limburger 220817

Mieneke Bakker bouwt een prachtig kasteel

Van tweeën één. Twee tekstschrijvers (Mieneke Bakker en Wiel Beijer), één geschiedenis. Twee regisseurs (Servé Hermans en Ludo Costongs), één voorstelling. Twee personages, één actrice. En in de ruiten van het leegstaand winkelcentrum spiegelt zich de voorstelling: twee-in-één.

Ich bau Dir ein Schloss is een monoloog vol tegenstellingen op een moment in de geschiedenis van oostelijk Zuid-Limburg waarin de tijd de wijzers van de klok even op pauze heeft gezet.

Twee vrouwen uit Spekholzerheide leiden hun leven langs lijnen van verscheidenheid. De architecte Willemien heeft het mijnddorp de rug toegekeerd en denkt in grote dromen en megalomane plannen. Zij mag het krimpdorp van haar



Mieneke Bakker. FOTO BJORN FRINS

jeugd architectonisch een nieuwe toekomst inloodsen. Ze leeft in haar



DOOR JOS PROP

Gezien: Ich bau Dir ein Schloss

Door: Toneelgroep Maastricht

Waar: Cultura Nova in Heerlen

Nog in: aldaar en in Maastricht

hoofd, waar artistieke plannen de onaangename jeugdherinneringen moeten verdringen. De andere vrouw, Bettina, eigenares van een dorpscafé, heeft haar toekomst achter zich. Haar hoofd ligt al in de schoot van een rustige oude dag. Zij woont in nostalgie en onzekerheid. Zo reikt deze voorstelling de spagaat aan waarin de Oostelijke Mijnstreek verkeert. In het door de tijd verwaarloosde moment tussen gisteren en morgen vertegenwoor-

digen deze twee vrouwen de beide kanten van eenzelfde medaille. Daarom is ook de speellocatie zo goed gekozen: een plek in de tussentijd, de tijd van transities.

De voorstelling opent met een hoosbui aan woorden, op topsnelheid uitgebraakt door Bettina, de kroegbazin. Na enkele minuten, wanneer die bui is overgewaaid, neemt de architecte het van haar over. Bedachtzaam formulerend, rustig sprekend en keurig in de plooi geeft Willemien het publiek een inkijsje in haar onaangename jeugdervaringen, haar twijfels en haar drijfveren. Wanneer ze terugkeert in haar dorp is het koude pilsje een metafoor voor de weerzin en de kilte die haar vangt.

Na de beheerste bekentenissen van de architecte, transformeert de ac-

trice in caféhoudster Bettina. Zij bleef in Spekholzerheide en was er gelukkig. Haar verhaal is er een van liefde voor het wegwijnende dorp en de mensen. Haar wereld was niet groter dan het dorp, de straat, haar stamgasten. Met lede ogen ziet zij de teloorgang van haar plek, haar leven. En tegelijk met die aftakeling begint de hare. Oud en kwetsbaar schuifelt ze de voorstelling uit. In deze kleinmenselijke anekdotiek toont het universele zijn gezicht. Mieneke Bakker is met deze monoloog terug van nooit weggeweest. Beheerst, gepassioneerd en splendid in dienst van een sterke, strakke regie straalt haar vakmanschap van het podium af. Gloriënd tot in de ongemakkelijke, ontroerende stiltes bouwt ze een kasteel voor haar dorp en zichzelf!